

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

(hierna: vreemdeling 1) en (hierna:
vreemdeling 2; hierna tezamen: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraken van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 6 februari 2012 in zaken nrs. 12/2036 en 12/2037 en in
zaken nrs. 12/2034 en 12/2039 in de gedingen tussen:

vreemdeling 1 onderscheidenlijk vreemdeling 2

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden brieven van 18 januari 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, de vreemdelingen te kennen gegeven dat zij Nederland onmiddellijk dienen te verlaten en tegen hen een inreisverbod uitgevaardigd. Bij onderscheiden besluiten van dezelfde datum zijn de vreemdelingen vervolgens in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze brieven en besluiten zijn aangehecht.

Bij onderscheiden uitspraken van 6 februari 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard en de verzoeken om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraken zijn aangehecht.

Tegen deze uitspraken hebben de vreemdelingen bij onderscheiden brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 13 februari 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens hebben zij daarbij de Afdeling verzocht hen schadevergoeding toe te kennen. Deze brieven zijn aangehecht.

In zaak nr. 201201640/1/V3 heeft de minister een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen de vreemdelingen in grief 4 hebben aangevoerd kan niet tot vernietiging van het daarmee bestreden onderdeel van de aangevallen uitspraken leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, (nog) geen sprake is van een geslaagd beroep op artikel 64 van de Vw 2000 door vreemdeling 1, zodat hetgeen in dat kader is aangevoerd niet tot het oordeel kan leiden dat de hem opgelegde maatregel op medische gronden onrechtmatig moet worden geacht. Voorts is niet gebleken van een onderbouwd medisch oordeel dat vreemdeling 1 detentieongeschikt zou zijn, zodat zijn persoonlijke medische situatie volgens de rechtbank geen aanleiding geeft de bewaring onevenredig bezwarend te achten en zijn belang bij invrijheidstelling zwaarder te laten wegen dan het belang van de minister bij voortdurende van de bewaring.

De vreemdelingen klagen dat de rechtbank, door aldus te overwegen, heeft miskend dat vreemdeling 1 op 13 januari 2012, naar aanleiding van een medisch onderzoek dat op 12 januari 2012 bij hem is uitgevoerd, een met medische stukken onderbouwd verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 heeft ingediend. Ook heeft hij bij brief van 18 januari 2012 de minister verzocht een onderzoek naar zijn

detentiegeschiktheid in te stellen. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2010 in zaak nr. 201004155/1/V3 (www.raadvanstate.nl) stellen de vreemdelingen dat gegeven de omstandigheden van dit geval nader onderzoek naar de detentiegeschiktheid van vreemdeling 1 had moeten worden verricht, waarvan de uitkomst kenbaar had moeten worden betrokken bij de voorafgaand aan de inbewaringstelling te verrichten belangenafweging en bij gebreke waarvan de inbewaringstelling in strijd met de artikelen 3:2 en 3:4 van de Awb tot stand is gekomen. Gelet op de feitelijke gezinsband alsmede op het feit dat vreemdeling 1 zowel fysiek als emotioneel afhankelijk van haar is, stelt vreemdeling 2 dat het voorgaande overeenkomstige gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van haar inbewaringstelling.

2.2.1. Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken blijkt dat vreemdeling 1 op 12 januari 2012 medisch is onderzocht in verband met hevige pijnen in de buikstreek, waarbij is vastgesteld dat die pijnen mogelijk verband houden met een eerdere – in het land van herkomst uitgevoerde – behandeling tegen kanker, waarna geen nabehandeling meer heeft plaatsgevonden. Bij die gelegenheid heeft de onderzoekend arts voorts het belang benadrukt van het verschijnen op de reeds voor 26 januari 2012 geplande afspraak bij de uroloog en aangegeven dat vreemdeling 1 zich in geval van tussentijdse complicaties (wederom) tot de eerste hulp kan wenden. Op 13 januari 2012 heeft vreemdeling 1 vervolgens een met medische stukken onderbouwd verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 ingediend. Bij brief van 18 januari 2012, de dag van de inbewaringstelling, is, voor zover thans van belang, gewezen op voormeld verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en verzocht om voorafgaand aan een mogelijke inbewaringstelling de vreemdelingen te onderzoeken op detentiegeschiktheid.

Zoals ook volgt uit voormelde uitspraak van 7 juni 2010, had het gelet op deze omstandigheden op de weg van de minister gelegen om in het kader van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit tot inbewaringstelling van in ieder geval vreemdeling 1 gemotiveerd op dat verzoek te reageren en het kenbaar te betrekken bij zijn belangenafweging voorafgaand aan het opleggen van de bewaringsmaatregel. Uit hetgeen ter zitting van de rechtbank door de minister is verklaard en uit de op de zaak betrekking hebbende stukken blijkt dat hij dit heeft nagelaten. Gelet op de door de minister in beroep, noch in hoger beroep bestreden afhankelijkheid van vreemdeling 1 ten opzichte van vreemdeling 2 strekt dit gebrek zich in dit geval tevens uit tot de inbewaringstelling van vreemdeling 2. De vreemdelingen klagen derhalve terecht dat hun inbewaringstelling in strijd met de artikelen 3:2 en 3:4 van de Awb tot stand is gekomen en van meet af aan onrechtmatig moet worden geacht.

De grief slaagt.

2.3. De hoger beroepen zijn kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraken dienen te worden vernietigd, voor zover daarin de beroepen tegen de inbewaringstelling van de vreemdelingen ongegrond zijn verklaard. Hetgeen de vreemdelingen overigens hebben aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de

Afdeling de beroepen tegen de besluiten tot inbewaringstelling van 18 januari 2012 alsnog gegrond verklaren. De bewaring van de vreemdelingen dient te worden opgeheven.

Voor het overige dienen de aangevallen uitspraken te worden bevestigd.

2.4. Ingevolge artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan de rechtbank aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de staat toekennen, indien zij de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt. Artikel 90 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge het eerste lid van laatstbedoelde bepaling heeft de toekenning van een schadevergoeding steeds plaats, indien en voor zover daartoe, naar het oordeel van de rechter, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn.

2.5. Vaststaat dat op de vreemdelingen de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. Die rechtsplicht brengt onder meer met zich dat zij volledige medewerking dienen te verlenen aan elke poging van de minister om hun terugkeer naar hun land van herkomst of enig ander land waar hun toelating is gewaarborgd, te bewerkstelligen. Uit de processen-verbaal van gehoor van 18 januari 2012 blijkt dat de vreemdelingen de vragen of zij bereid zijn mee te werken aan het verkrijgen van een reisdocument zodat zij Nederland kunnen verlaten en of zij willen en kunnen meewerken aan hun vertrek ontkennend hebben beantwoord. Voorts blijkt uit de verslagen van de vertrekgesprekken die op 20 december 2011 en 10 januari 2012 hebben plaatsgevonden dat de vreemdelingen niet bereid zijn op welke manier dan ook medewerking te verlenen aan hun terugkeer, in welk kader zij voorts hebben verklaard zich niet tot de Internationale Organisatie voor Migratie te zullen wenden en hebben geweigerd hun medewerking te verlenen aan het invullen en ondertekenen van de aanvragen om afgifte van laissez passer. Uit deze gang van zaken kan worden afgeleid dat de vreemdelingen zowel in woord als gedrag volharden in de weigering om Nederland te verlaten en niet bereid zijn medewerking aan hun terugkeer te verlenen. Onder de gegeven omstandigheden bestaat aanleiding de schadevergoeding te matigen tot nihil.

2.6. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij is in aanmerking genomen dat de zaken nrs. 201201640/1/V3 en 201201650/1/V3 moeten worden aangemerkt als samenhangende zaken, als bedoeld in artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht, en dat – in verband daarmee – het bedrag dat voor de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand dient te worden vergoed, gelijkelijk over de zaken moet worden verdeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart de hoger beroepen gegrond;
- II. vernietigt de uitspraken van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 6 februari 2012 in zaken nrs. 12/2036 en 12/2037 en in zaken nrs. 12/2034 en 12/2039, voor zover daarin de beroepen tegen de inbewaringstelling van de vreemdelingen ongegrond zijn verklaard;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank tegen de besluiten tot inbewaringstelling ingestelde beroepen gegrond;
- IV. bepaalt dat de vrijheidsontnemende maatregelen krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 ingaande heden worden opgeheven;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraken voor het overige;
- VI. stelt het bedrag van de schadevergoeding op nihil;
- VII. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van de beroepen en de hoger beroepen opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. Wijker-Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

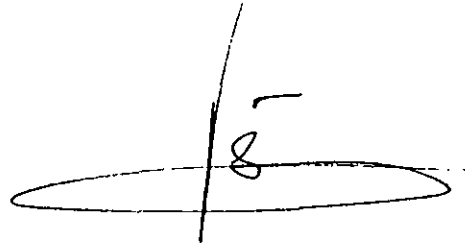
w.g. Wijker-Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 april 2012

562.

Verzonden: 11 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

Procl. ①

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittingsplaats Roermond

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 februari 2012 in de zaak tussen

, eiser
(gemachtigde: mr. N.M. Weteling),

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 18 januari 2012 heeft verweerder eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in bewaring gesteld. Tevens heeft verweerder op diezelfde datum ten aanzien van eiser een terugkeerbesluit genomen en een inreisverbod uitgevaardigd.

Eiser heeft hiertegen beroep ingesteld. Het beroep gericht tegen de maatregel van bewaring is geregistreerd onder zaaknummer AWB 12 / 2036. Ingevolge het bepaalde in artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt dit beroep tevens een verzoek tot toekenning van schadevergoeding in. Het beroep gericht tegen het terugkeerbesluit en het inreisverbod zijn geregistreerd onder zaaknummer AWB 12 / 2037. Voorts heeft eiser ten aanzien van dit beroep de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het onderzoek ter zitting heeft gevoegd met AWB 12 / 2034 en AWB 12 / 2039 plaatsgevonden op 31 januari 2012. Eiser is door middel van telehoren gehoord in het Detentiecentrum te Rotterdam. Eveneens was daar als tolk aanwezig H. Markarian. De gemachtigde van eiser was ter zitting in Roermond aanwezig. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. C.E.S. Clerx.

Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening (zaaknummer AWB 12 / 2038) is op 31 januari 2012 eveneens op een zitting behandeld. Na de behandeling ter zitting zijn de zaken weer gesplitst en wordt afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen

1. Eiser is volgens zijn eigen verklaring geboren op _____ en van Armeense nationaliteit.
2. De rechtbank beoordeelt thans of de toepassing en tenuitvoerlegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring in overeenstemming is met de Vw 2000 en het

Zaaknummer: AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037

2

daarbij behorende Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

3. De rechtbank overweegt daarover als volgt.

4. Eiser is op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde in bewaring gesteld aangezien er een risico bestaat dat hij zich aan het toezicht zal onttrekken en hij de voorbereiding van haar vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert.

5. Verweerder heeft aan de maatregel ten grondslag gelegd dat eiser:

- meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid;
- niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats;
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

6. Ter zitting heeft verweerder te kennen gegeven de grond dat eiser meerdere aanvragen zou hebben ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid, niet langer te handhaven. Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder ten onrechte aan de maatregel ten grondslag heeft gelegd dat hij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en dat hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, nu hij een vaste woon- of verblijfplaats had in het asielzoekerscentrum en hij van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) zakgeld ontving, overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft verklaard dat het COA de opvang en het verstrekken van het zakgeld heeft beëindigd, gelet op de afwijzende asielbeschikking. Voorts is de rechtbank van oordeel dat deze gronden voldoende grond vormen voor verweerders standpunt dat eiser de voorbereiding van zijn vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu eiser niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats is hij niet beschikbaar voor voorbereidingen op zijn terugkeer en/of de verwijderingsprocedure. Voorts kan eiser niet voorzien in zijn levensonderhoud en niet zijn terugreis naar zijn land van herkomst bekostigen, nu hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Tevens is uit de gedingstukken gebleken dat eiser herhaaldelijk te kennen heeft gegeven niet uit eigen beweging Nederland te zullen verlaten. Zo verklaart hij tijdens zijn gehoor voor zijn inbewaringstelling niet terug te willen naar Armenië.

7. Uit de gedingstukken alsmede het verhandelde ter zitting blijkt verder dat reeds voor de inbewaringstelling van eiser, twee vertrekgesprekken met hem zijn gevoerd. Voorts is op 10 januari 2012 een aanvraag tot afgifte van een laissez-passier (hierna: lp) ten behoeve van eiser ingevuld en verzonden naar de lp-kamer. Deze aanvraag is op 13 januari 2012 bij de lp-kamer ontvangen. Op 19 januari 2012 is eiser overgeplaatst naar het Detentiecentrum te Rotterdam, alwaar op 24 januari 2012 een regievoerder is toegewezen. Tevens is op 30 januari 2012 de lp-aanvraag door de landverantwoordelijke van Armenië in behandeling genomen en hij gaat deze aanvraag spoedig indienen bij de Armeense autoriteiten.

8. Niet is gesteld dat er geen zicht op eisers verwijdering bestaat.

9. Ten aanzien van de stelling van eiser dat hij niet in bewaring mocht worden gesteld nu hij reeds een verzoek had ingediend om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat nu er (nog) geen sprake is van een geslaagd beroep op artikel 64 van de Vw 2000 ook hetgeen in dat kader naar voren gebracht zou kunnen worden, thans niet tot het oordeel kan leiden dat de maatregel op grond van medische gronden, voor

Zaaknummer: AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037

3

onrechtmatig moet worden gehouden. Voor zover eiser zich in dit verband op het standpunt heeft gesteld dat zijn medische situatie aanleiding geeft om zijn belang bij invrijheidstelling zwaarder te laten wegen dan verweerders belang bij voortzetting van de maatregel, overweegt de rechtbank dat niet gebleken is van een onderbouwd medisch oordeel dat eiser detenticongeschikt zou zijn. De persoonlijk medische situatie van eiser geeft de rechtbank in dit kader dan ook geen aanleiding de bewaring onevenredig bezwarend te achten en eisers belang bij invrijheidstelling zwaarder te laten wegen dan verweerders belang bij voortdoring van de bewaring.

10. Ten aanzien van het beroep van eiser op een lichter middel overweegt de rechtbank dat toepassing van een lichter middel dan vrijheidsbeneming een discretionaire bevoegdheid van verweerder is, die de rechtbank slechts terughoudend dient te beoordelen. Dat brengt met zich dat de rechtbank het besluit van verweerder heeft te respecteren, tenzij gezegd moet worden dat verweerder bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in strijd heeft gehandeld met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel. In het bijzonder dient te worden gezien of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van de vreemdeling tegen het algemeen belang dat verweerder dient te behartigen.

11. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiser tijdens het gehoor voorafgaand aan zijn inbewaringstelling herhaaldelijk heeft aangegeven Nederland niet vrijwillig te willen verlaten. Verweerder heeft daarom niet het risico hoeft hoeven aanvaarden dat eiser zich op het moment dat zijn uitzetting aanstaande is aan die uitzetting zal onttrekken. Verweerder heeft dan ook niet hoeven volstaan met een lichter middel dan inbewaringstelling.

12. Gelet op het vorenstaande ziet de rechtbank dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat de toepassing van de maatregel onrechtmatig is.

13. Ten aanzien van het beroep van eiser tegen het terugkeerbesluit van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 21 maart 2011 (LJN: BP9281), overweegt de rechtbank dat, indien sprake is van een meeromvattende beschikking, verweerder geen terugkeerbesluit meer behoeft te nemen. Uit de gedingstukken blijkt dat bij beschikking van 13 december 2011 geweigerd is eiser een asielvergunning te verlenen. Uit deze beschikking blijkt onder het kopje 'rechtsgevolgen' dat deze beschikking tevens aangemerkt is als terugkeerbesluit. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank het terugkeerbesluit van 18 januari 2012 ten overvloede genomen. Gelet op het voorgaande behoeven de beroepsgronden gericht tegen dit terugkeerbesluit geen bespreking meer.

14. Met betrekking tot het beroep van eiser tegen het door verweerder opgelegde inreisverbod van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt.

15. In artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 is bepaald dat onze minister een inreisverbod uitvaardigt tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland:

- a. onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid, of
- b. niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking

Zaaknummer: AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037

4

wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

16. De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat eiser geen *gemeenschapsonderdaan* is. Voorts is ook niet gebleken dat op eiser artikel 64 van de Vw van toepassing is, de rechtbank verwijst in dit verband nog naar rechtsoverweging 9 van deze uitspraak. Tevens is gebleken dat eiser niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn Nederland heeft verlaten, gelet op de meeromvattende beschikking van 13 december 2011, waarin eiser een vertrektermijn was gegund van vier weken, die inmiddels zijn verstreken. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000, en heeft verweerder aan eiser een inreisverbod kunnen opleggen.
17. Gelet op vorenstaande verklaart de rechtbank de beroepen ongegrond en wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.
18. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037

5

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door *mr. L.M.J.A. barones van Hövell tot Westertliet-Dassen*, in aanwezigheid van *mr. M.M.A. Akkers*, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 februari 2012.

w.g. *mr. M.M.A. Akkers*,
griffier

w.g. *mr. L.M.J.A. barones van Hövell tot Westertliet-Dassen*,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

Afschrift verzonden aan partijen op:

- 6 FEB. 2012

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover deze betrekking heeft op de inbewaringstelling, kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Tegen deze uitspraak, voor zover deze betrekking heeft op het terugkeerbesluit en het inreisverbod, kan binnen vier weken na de datum van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

uitspraak

Productie 1

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittingsplaats Roermond

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 12 / 2034 en AWB 12 / 2039

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 februari 2012 in de zaak tussen

, eiseres
(gemachtigde: mr. N.M. Weteling),

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 18 januari 2012 heeft verweerder eiseres op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in bewaring gesteld. Tevens heeft verweerder op diezelfde datum ten aanzien van eiseres een terugkeerbesluit genomen en een inreisverbod uitgevaardigd.

Eiseres heeft hiertegen beroep ingesteld. Het beroep gericht tegen de maatregel van bewaring is geregistreerd onder zaaknummer AWB 12 / 2034. Ingevolge het bepaalde in artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt dit beroep tevens een verzoek tot toekenning van schadevergoeding in. Het beroep gericht tegen het terugkeerbesluit en het inreisverbod zijn geregistreerd onder zaaknummer AWB 12 / 2039. Voorts heeft eiseres ten aanzien van dit beroep de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het onderzoek ter zitting heeft gevoegd met AWB 12 / 2036 en AWB 12 / 2037 plaatsgevonden op 31 januari 2012. Eiseres is door middel van telehoren gehoord in het Detentiecentrum te Rotterdam. Eveneens was daar als toek aanwezig H. Markarian. De gemachtigde van eiseres was ter zitting in Roermond aanwezig. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. C.E.S. Clerx.

Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening (zaaknummer AWB 12 / 2040) is op 31 januari 2012 eveneens op een zitting behandeld. Na de behandeling ter zitting zijn de zaken weer gesplitst en wordt afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen

1. Eiseres is volgens haar eigen verklaring geboren op en van
Armeense nationaliteit.
2. De rechtbank beoordeelt thans of de toepassing en tenuitvoerlegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring in overeenstemming is met de Vw 2000 en het

Zaaknummer: AWB 12 / 2034 en AWB 12 / 2039

2

daarbij behorende Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

3. De rechtbank overweegt daarover als volgt.
4. Eiseres is op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde in bewaring gesteld aangezien er een risico bestaat dat zij zich aan het toezicht zal onttrekken en zij de voorbereiding van haar vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert.
5. Verweerder heeft aan de maatregel ten grondslag gelegd dat eiseres:
 - meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid;
 - niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats;
 - niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.
6. Ter zitting heeft verweerder te kennen gegeven de grond dat eiseres meerdere aanvragen zou hebben ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid, niet langer te handhaven. Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder ten onrechte aan de maatregel ten grondslag heeft gelegd dat zij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfsplaats en dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, nu zij een vaste woon- of verblijfplaats had in het asielzoekerscentrum en zij van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) zakgeld ontving, overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft verklaard dat het COA de opvang en het verstrekken van het zakgeld heeft beëindigd, gelet op de afwijzende asielbeschikking. Voorts is de rechtbank van oordeel dat deze gronden voldoende grond vormen voor verweerders standpunt dat eiseres de voorbereiding van haar vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu eiseres niet beschikt over een vaste woon- of verblijfsplaats is zij niet beschikbaar voor voorbereidingen op haar terugkeer en/of de verwijderingsprocedure. Voorts kan eiseres niet voorzien in haar levensonderhoud en niet haar terugreis naar haar land van herkomst bekostigen, nu zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Tevens is uit de gedingstukken gebleken dat eiseres herhaaldelijk te kennen heeft gegeven niet uit eigen beweging Nederland te zullen verlaten. Zo verklaart zij tijdens haar gehoor voor haar inbewaringstelling echt niet terug te willen naar Armenië.
7. Uit de gedingstukken alsmede het verhandelde ter zitting blijkt verder dat reeds voor de inbewaringstelling van eiseres, twee vertrekgesprekken met haar zijn gevoerd. Voorts is op 10 januari 2012 een aanvraag tot afgifte van een laissez-passier (hierna: lp) ten behoeve van eiseres ingevuld en verzonden naar de lp-kamer. Deze aanvraag is op 13 januari 2012 bij de lp-kamer ontvangen. Op 19 januari 2012 is eiseres overgeplaatst naar het Detentiecentrum te Rotterdam, alwaar op 24 januari 2012 een regievoerder is toegewezen. Tevens is op 30 januari 2012 de lp-aanvraag door de landverantwoordelijke van Armenië in behandeling genomen en hij gaat deze aanvraag spoedig indienen bij de Armeense autoriteiten.
8. Niet is gesteld dat er geen zicht op de verwijdering van eiseres bestaat.
9. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij niet in bewaring mocht worden gesteld nu haar zoon reeds een verzoek had ingediend om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en haar conform het beleid ingevolge hoofdstuk A.4/7.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) ook uitstel van vertrek verleend dient te worden,

Zaaknummer: AWB 12 / 2034 en AWB 12 / 2039

3

overweegt de rechtbank dat nu er (nog) geen sprake is van een geslaagd beroep op artikel 64 van de Vw 2000 ook hetgeen in dat kader naar voren gebracht zou kunnen worden, thans niet tot het oordeel kan leiden dat de maatregel op grond van medische gronden ten aanzien van haar zoon, voor onrechtmatig moet worden gehouden.

10. Ten aanzien van het beroep van eiseres op een lichter middel overweegt de rechtbank dat toepassing van een lichter middel dan vrijheidsbeneming een discretionaire bevoegdheid van verweerder is, die de rechtbank slechts terughoudend dient te beoordelen. Dat brengt met zich dat de rechtbank het besluit van verweerder heeft te respecteren, tenzij gezegd moet worden dat verweerder bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in strijd heeft gehandeld met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel. In het bijzonder dient te worden gezien of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van de vreemdeling tegen het algemeen belang dat verweerder dient te behartigen.

11. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiseres tijdens het gehoor voorafgaand aan haar inbewaringstelling herhaaldelijk heeft aangegeven Nederland niet vrijwillig te willen verlaten. Verweerder heeft daarom niet het risico hoeven aanvaarden dat eiseres zich op het moment dat haar uitzetting aanstaande is aan die uitzetting zal onttrekken. Verweerder heeft dan ook niet hoeven volstaan met een lichter middel dan inbewaringstelling.

12. Gelet op het vorenstaande ziet de rechtbank dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat de toepassing van de maatregel onrechtmatig is.

13. Ten aanzien van het beroep van eiseres tegen het terugkeerbesluit van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 21 maart 2011 (LJN: BP9281), overweegt de rechtbank dat, indien sprake is van een meeromvattende beschikking, verweerder geen terugkeerbesluit meer behoeft te nemen. Uit de gedingstukken blijkt dat bij beschikking van 13 december 2011 geweigerd is eiseres een asielvergunning te verlenen. Uit deze beschikking blijkt onder het kopje 'rechtsgevolgen' dat deze beschikking tevens aangemerkt is als terugkeerbesluit. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank het terugkeerbesluit van 18 januari 2012 ten overvloede genomen. Gelet op het voorgaande behoeven de beroepsgronden gericht tegen dit terugkeerbesluit geen bespreking meer.

14. Met betrekking tot het beroep van eiseres tegen het door verweerder opgelegde inreisverbod van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt.

15. In artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 is bepaald dat onze minister een inreisverbod uitvaardigt tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland:

- a. onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid, of
- b. niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

16. De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat eiseres geen gemeenschapsonderdaan is. Voorts is ook niet gebleken dat op eiseres artikel 64 van de Vw

Zaaknummer: AWB 12 / 2034 en AWB 12 / 2039

4

van toepassing is, de rechtbank verwijst in dit verband nog naar rechtsoverweging 9 van deze uitspraak. Tevens is gebleken dat eiseres niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn Nederland heeft verlaten, gelet op de meeromvattende beschikking van 13 december 2011, waarin eiseres een vertrektermijn was gegund van vier weken, die inmiddels zijn verstreken. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000, en heeft verweerder aan eiseres een inreisverbod kunnen opleggen.

17. Gelet op vorenstaande verklaart de rechtbank de beroepen ongegrond en wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

18. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M.J.A. barones van Hövell tot Westerflier-Dassen, in aanwezigheid van mr. M.M.A. Akkers, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 februari 2012.

w.g. mr. M.M.A. Akkers,
griffier

w.g. mr. L.M.J.A. barones van Hövell tot
Westerflier-Dassen,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden aan partijen op:

M.M.A. Akkers
- 6 FEB. 2012

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover deze betrekking heeft op de inbewaringstelling, kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Tegen deze uitspraak, voor zover deze betrekking heeft op het terugkeerbesluit en het inreisverbod, kan binnen vier weken na de datum van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 FEB 2012	
ZAKKES	
AWB	
DEPARTEMENT	

HOGER BEROEPSCHRIFT

geboren op _____, van Armeense nationaliteit, verblijvende te detentiecentrum Rotterdam, verder te noemen 'appellant', te dezer zake domicilie kiezende te Rosmalen, Koningstraat 7 (5241TM), ten kantore van Nanette Weteling Advocate, van wie advocate mr. N.M. Weteling, hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift in te dienen en te dezer zake voor appellant op te treden met het recht van substitutie.

tegen:

De Minister van Immigratie- en Asiel, verder te noemen 'verweerder'.

1. Achtergronden:

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 6 februari 2012, verzonden op 6 februari 2012, met AWB-nr. 12/2038- en 12/2037. De uitspraak betreft de ongegrondverklaring van het beroep gericht tegen de inbewaringstelling van appellant op 18 januari 2012, alsook het beroep ingesteld tegen het inreisverbod dat werd opgelegd. Tevens omvat deze uitspraak de afwijzing van het aan de bewaring gekoppelde verzoek om schadevergoeding. Een afschrift van de betreffende uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

2. Procedure:

Voor het verloop van de procedure wordt verwezen naar de aangehechte uitspraak (productie 1) onder 'Procesverloop'.

3.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 2, bij rechtsoverweging 5- en 6:

5. Verweerder heeft aan de maatregel ten grondslag gelegd dat eiser:
- meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid;
 - niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats;
 - niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

6. Ter zitting heeft verweerder te kennen gegeven de grond dat eiser meerdere aanvragen zou hebben ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid, niet langer te handhaven. Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder ten onrechte aan de maatregel ten grondslag heeft gelegd dat hij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en dat hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, nu hij een vaste woon- of verblijfplaats had in het asielzoekerscentrum en hij van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) zakgeld ontving, overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft verklaard dat het COA de opvang en het verstrekken van het zakgeld heeft beëindigd, gelet op de afwijzende asielbeschikking. Voorts is de rechtbank van oordeel dat deze gronden voldoende grond vormen voor verweerders standpunt dat eiser de voorbereiding van zijn vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu eiser niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats is hij niet beschikbaar voor voorbereidingen op zijn terugkeer en/of de verwijderingsprocedure. Voorts kan eiser niet voorzien in zijn levensonderhoud en niet zijn terugreis naar zijn land van herkomst bekostigen, nu hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Tevens is uit de gedingstukken gebleken dat eiser herhaaldelijk te kennen heeft gegeven niet uit eigen beweging Nederland te zullen verlaten. Zo verklaart hij tijdens zijn gehoor voor zijn inbewaringstelling niet terug te willen naar Armenië.

Toelichting:

Appellant is van mening dat de gronden die door verweerder aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd onvoldoende dragend zijn.

Het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats, alsmede het onvoldoende middelen van bestaan ter beschikking hebben, hangen beide immers direct samen met het beëindigen van de opvang door het COA.

Appellant is derhalve van mening dat deze gronden in feite in casu als 1 grond moeten worden gezien.

Onder verwijzing naar de nota van Toelichting behorende bij artikel 5.1b Vb (22-12-2011, 684, p.21), is appellant subsidiair van mening dat de door verweerder aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden in casu onvoldoende dragend zijn.

Reeds voor aanvang van de bewaring (artikel 64 Vw verzoek + daaraan ten grondslag liggende medische stukken; prod. 1 bij gronden beroep bewaring dd. 30-1-2012), is immers aangegeven dat appellant ernstige medische klachten heeft, waarvoor hij behandeld moet worden. Appellant zal derhalve fysiek niet in staat zijn zich aan het toezicht te onttrekken.

Gelet op het vorenstaande is appellant van mening is dat de bewaringsmaatregel onrechtmatig is, althans onzorgvuldig- en onvoldoende gemotiveerd is.

Mitsdien heeft rechtbank het recht niet juist toegepast door het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek tot schadevergoeding af te wijzen.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 9 van haar uitspraak:

9. Ten aanzien van de stelling van eiser dat hij niet in bewaring mocht worden gesteld nu hij reeds een verzoek had ingediend om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat nu er (nog) geen sprake is van een geslaagd beroep op artikel 64 van de Vw 2000 ook hetgeen in dat kader naar voren gebracht zou kunnen worden, thans niet tot het oordeel kan leiden dat de maatregel op grond van medische gronden, voor onrechtmatig moet worden gehouden. Voor zover eiser zich in dit verband op het standpunt heeft gesteld dat zijn medische situatie aanleiding geeft om zijn belang bij invrijheidstelling zwaarder te laten wegen dan verweeders belang bij voortzetting van de maatregel, overweegt de rechtbank dat niet gebleken is van een onderbouwd medisch oordeel dat eiser detentieongeschikt zou zijn. De persoonlijk medische situatie van eiser geeft de rechtbank in dit kader dan ook geen aanleiding de bewaring onevenredig bezwarend te achten en eisers belang bij invrijheidstelling zwaarder te laten wegen dan verweeders belang bij voortdoring van de bewaring.

Toelichting:

Appellant is voorafgaand aan de bewaring op 12 januari 2012 onderzocht door een eerste hulp arts in verband met hevige pijnen in de buikstreek. Deze heeft vast gesteld dat de pijnen mogelijk in verband staan met een operatie aan kanker aan de testis in het land van herkomst + chemo, waarna geen nacontrole heeft plaats gevonden. Er stond reeds een afspraak bij de uroloog; de eerste hulp-arts geeft aan dat het van groot belang is dat appellant zich meldt bij deze afspraak (was 26 januari 2012). Indien de pijnen tussentijds verhevigen of het braken toe neemt dient opnieuw eerste hulp te worden ingeschakeld. Dit is op de dag van de inbewaringstelling 18 januari jl. ook nog gebeurd.

Na het incident op 12 januari 2012 is door mr. Schoofs op 13 januari 2012 een onderbouwd verzoek ex artikel 64 Vw ingediend (zie prod. 1 gronden van beroep 30 januari 2012).

Voorts is er door ondergetekende voorafgaande aan de bewaring op gewezen dat appellant mogelijk niet detentiegeschikt zou zijn end at dit nader onderzocht diende te worden (zie prod. 3 gronden van beroep 30 januari 2012).

Voorts is vast gesteld dat de afspraak op 26 januari 2012 door de inbewaringstelling geen doorgang heeft kunnen vinden, terwijl alle stukken die ten grondslag lagen aan het verzoek ex artikel 64 Vw op 20 januari 2012 wel aan de medische dienst van het detentiecentrum is doorgezonden, waarbij hierop is gewezen.

Appellant verwijst naar de uitspraak van uw Afdeling van 7 juni 2010, 201004155/1/V3 (prod. 6 gronden beroep 30 januari 2012).

Appellant is van mening dat gelet op de medische stukken die bij verweerder bekend waren voordat appellant in bewaring werd gesteld, alsmede het gegeven dat dezerzijds expliciet is gewezen op mogelijke detentieongeschiktheid, verweerder nader onderzoek had moeten doen hiernaar alvorens appellant in bewaring te stellen. Voorts had verweerder in een kenbare belangenafweging aan moeten geven waarom de maatregel van bewaring wel noodzakelijk zou zijn.

Nu dit niet is gebeurd is het bewaringsbesluit onzorgvuldig en in strijd met artikel 3:2 Awb en 3:4 Awb.

Grief 3:

Ten onrechte stelt de rechtbank in overweging 10- en 11 van haar uitspraak:

10. Ten aanzien van het beroep van eiser op een lichter middel overweegt de rechtbank dat toepassing van een lichter middel dan vrijheidsbeneming een discretionaire bevoegdheid van verweerder is, die de rechtbank slechts terughoudend dient te beoordelen. Dat brengt met zich dat de rechtbank het besluit van verweerder heeft te respecteren, tenzij gezegd moet worden dat verweerder bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in strijd heeft gehandeld met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel. In het bijzonder dient te worden gezien of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van de vreemdeling tegen het algemeen belang dat verweerder dient te behartigen.

11. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiser tijdens het gehoor voorafgaand aan zijn inbewaringstelling herhaaldelijk heeft aangegeven Nederland niet vrijwillig te willen verlaten. Verweerder heeft daarom niet het risico hoeft te aanvaarden dat eiser zich op het moment dat zijn uitzetting aanstaande is aan die uitzetting zal onttrekken. Verweerder heeft dan ook niet hoeft te volstaan met een lichter middel dan inbewaringstelling.

Toelichting:

Door de ziekte van appellant is hij feitelijk niet in staat zich aan het toezicht te onttrekken. Ondanks het feit dat hij niet wil meewerken aan terugkeer, zal hij zich dus niet aan het toezicht onttrekken. Bovendien staat het feit dat appellant niet mee wil werken aan terugkeer ook in verband met het gegeven dat hij thans medische behandeling behoeft en hierop is aangewezen in Nederland op dit moment.

Voorts is van belang dat appellant zich in Nederland altijd netjes aan de meldplicht heeft gehouden.

Derhalve had wel degelijk volstaan kunnen worden met een lichter middel; bijvoorbeeld een vrijheidsbeperkende locatie.

Appellant is van mening dat verweerder dit onvoldoende heeft meegewogen bij de beslissing appellant in bewaring te stellen en dat dit nader onderzocht had moeten worden. Het bewaringsbesluit is hierdoor onzorgvuldig.

De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 4:

Ten onrechte overweegt de rechtbank bij overwegingen 14 t/m 16 van haar uitspraak:

14. Met betrekking tot het beroep van eiser tegen het door verweerder opgelegde inreisverbod van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt.

15. In artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 is bepaald dat onze minister een inreisverbod uitvaardigt tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland:

- a. onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid, of
- b. niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

16. De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat eiser geen gemeenschapsonderdaan is. Voorts is ook niet gebleken dat op eiser artikel 64 van de Vw van toepassing is, de rechtbank verwijst in dit verband nog naar rechtsoverweging 9 van deze uitspraak. Tevens is gebleken dat eiser niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn Nederland heeft verlaten, gelet op de meeromvattende beschikking van 13 december 2011, waarin eiser een vertrektermijn was gegund van vier weken, die inmiddels zijn verstreken. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000, en heeft verweerder aan eiser een inreisverbod kunnen opleggen.

Toelichting:

Ingevolge artikel 66a, eerste lid, Vw wordt er geen inreisverbod opgelegd indien artikel 64 Vw van toepassing is.

Appellant had reeds een met medische stukken onderbouwd verzoek ex artikel 64 Vw ingediend voordat hij in bewaring werd gesteld.

Appellant stelt zich op het standpunt dat vereiste zorgvuldigheid met zich mee brengt dat eerst was bekeken of de situatie ex artikel 64 Vw op hem van toepassing was, alvorens een inreisverbod op te leggen.

Appellante is derhalve van mening dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit inzake het inreisverbod onzorgvuldig- en onvoldoende gemotiveerd is.

CONCLUSIE

Gelet op het hiervoor vermelde grieven concludeert appellant tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 6 februari 2012, verzonden op 6 februari 2012, met AWB-nummers: 12/2036- en 12/2037 en gegrondverklaring van de namens appellant op 19 januari 2012 ingestelde beroepen, met toewijzing van het verzoek om schadevergoeding en veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Rosmalen, 13 februari 2012

N.M. Weteling
Advocaat / bepaaldelijk gevolmachtigde

Nanette Weteling**Advocate**

Correcte versie
mèt p3 ?

Per post en aan faxnr.: 070-3651380

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Koningstraat 7
5241 TM Rosmalen

T: 073-5223344
F: 073-5222003

E-mail:
advocate@nanetteweteling.nl

Rosmalen, 13 februari 2012

Betreft: / IND (Den Bosch HC)
Ons kenmerk: 20120017 NW
Uw kenmerk: -

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 FEB 2012	
ZAAKNR.	2012 01650
AAN	V3
BEHANDELD DOOR	PAR

Geachte heer, mevrouw,

Bijgaand zend ik u een hoger beroepschrift met het verzoek dit in behandeling te nemen.

Waar in het hoger beroepschrift wordt gesproken over de zoon van appellante, wordt bedoeld gebroen op van Armeense nationaliteit, waarvoor heden eveneens door ondergetekende een hoger beroepschrift is ingediend.

Aangezien appellante in vreemdelingenbewaring verblijft verzoek ik u mij ambtshalve toe te voegen in deze.

De uitspraak waarop het hoger beroepschrift betrekking heeft is als productie 1 aangehecht. Eveneens is een machtigingsformulier aangehecht.

Ik wacht uw verdere berichten af.

Hoogachtend,

N.M. Weteling

HOGER BEROEPSCHRIFT

geboren op _____, van Armeense nationaliteit, verblijvende te detentiecentrum Rotterdam, verder te noemen 'appellante', te dezer zake domicilie kiezende te Rosmalen, Koningstraat 7 (5241TM), ten kantore van Nanette Weteling Advocate, van wie advocate mr. N.M. Weteling, hierbij verklaart door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift in te dienen en te dezer zake voor appellante op te treden met het recht van substitutie.

tegen:

De Minister van Immigratie- en Asiel, verder te noemen 'verweerder'.

1. Achtergronden:

Appellante komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 6 februari 2012, verzonden op 6 februari 2012, met AWB-nr. 12/2034- en 12/2039. De uitspraak betreft de ongegrondverklaring van het beroep gericht tegen de inbewaringstelling van appellante op 18 januari 2012, alsook het opgelegde inreisverbod. Tevens omvat deze uitspraak de afwijzing van het aan de bewaring gekoppelde verzoek om schadevergoeding. Een afschrift van de betreffende uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

2. Procedure:

Voor het verloop van de procedure wordt verwezen naar de aangehechte uitspraak (productie 1) onder 'Procesverloop'.

3.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 2, bij rechtsoverweging 5- en 6:

5. Verweerder heeft aan de maatregel ten grondslag gelegd dat eiseres:
- meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid;
 - niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats;
 - niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

6. Ter zitting heeft verweerder te kennen gegeven de grond dat eiseres meerdere aanvragen zou hebben ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid, niet langer te handhaven. Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder ten onrechte aan de maatregel ten grondslag heeft gelegd dat zij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, nu zij een vaste woon- of verblijfplaats had in het asielzoekerscentrum en zij van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) zakgeld ontving, overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft verklaard dat het COA de opvang en het verstrekken van het zakgeld heeft beëindigd, gelet op de afwijzende asielbeschikking. Voorts is de rechtbank van oordeel dat deze gronden voldoende grond vormen voor verweerders standpunt dat eiseres de voorbereiding van haar vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu eiseres niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats is zij niet beschikbaar voor voorbereidingen op haar terugkeer en/of de verwijderingsprocedure. Voorts kan eiseres niet voorzien in haar levensonderhoud en niet haar terugreis naar haar land van herkomst bekostigen, nu zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Tevens is uit de gedingstukken gebleken dat eiseres herhaaldelijk te kennen heeft gegeven niet uit eigen beweging Nederland te zullen verlaten. Zo verklaart zij tijdens haar gehoor voor haar inbewaringstelling echt niet terug te willen naar Armenië.

Toelichting:

Appellante is van mening dat de gronden die door verweerder aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd onvoldoende dragend zijn.

Het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats, alsmede het onvoldoende middelen van bestaan ter beschikking hebben, hangen beide immers direct samen met het beëindigen van de opvang door het COA ten gevolge van de inbewaringstelling.

Appellante is derhalve van mening dat deze gronden in feite in casu als 1 grond moeten worden gezien. Dit is onvoldoende om de bewaring te rechtvaardigen.

Onder verwijzing naar de nota van Toelichting behorende bij artikel 5.1b Vb (22-12-2011, 664, p.21), is appellante, subsidiair, van mening dat de door verweerder aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden in casu onvoldoende dragend zijn, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval.

Reeds voor aanvang van de bewaring (artikel 64 Vw verzoek + daaraan ten grondslag liggende medische stukken; prod. 1 bij gronden beroep bewaring dd. 30-1-2012), is immers aangegeven dat de zoon van appellante ernstige medische klachten heeft, waarvoor hij behandeld moet worden. De zoon zal derhalve fysiek niet in staat zijn zich aan het toezicht te onttrekken; appellante geeft dit ook aan in het proces-verbaal.

Aangezien appellante en haar zoon een gezin vormen, zij emotioneel afhankelijk zijn en aangezien in geval van toekenning van artikel 64 Vw dit mede ten behoeve van appellante zal gelden ingevolge het terzake geldende beleid, is appellante van mening is dat de bewaringsmaatregel ook jegens haar onrechtmatig is, althans onzorgvuldig- en onvoldoende gemotiveerd is.

Mitsdien heeft rechtbank het recht niet juist toegepast door het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek tot schadevergoeding af te wijzen.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 9 van haar uitspraak:

9. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij niet in bewaring mocht worden gesteld nu haar zoon reeds een verzoek had ingediend om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en haar conform het beleid ingevolge hoofdstuk A4/7.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) ook uitstel van vertrek verleend dient te worden. overweegt de rechtbank dat nu er (nog) geen sprake is van een geslaagd beroep op artikel 64 van de Vw 2000 ook hetgeen in dat kader naar voren gebracht zou kunnen worden, thans niet tot het oordeel kan leiden dat de maatregel op grond van medische gronden ten aanzien van haar zoon, voor onrechtmatig moet worden gehouden.

Toelichting:

De zoon van appellante is voorafgaand aan de bewaring op 12 januari 2012 onderzocht door een eerste hulp arts in verband met hevige pijnen in de buikstreek. Deze heeft vast gesteld dat de pijnen mogelijk in verband staan met een operatie aan kanker aan de testis in het land van herkomst + chemo, waarna geen nacontrole heeft plaats gevonden. Er stond reeds een afspraak bij de uroloog; de eerste hulp-arts geeft aan dat het van groot belang is dat de zoon van appellant zich meldt bij deze afspraak (was 26 januari 2012). Indien de pijnen tussentijds verhevigen of het braken toe neemt dient opnieuw eerste hulp te worden ingeschakeld. Dit is op de dag van de inbewaringstelling 18 januari jl. ook nog gebeurd.

Na het incident op 12 januari 2012 is door mr. Schoofs op 13 januari 2012 ten behoeve van de zoon van appellante een onderbouwd verzoek ex artikel 64 Vw ingediend (zie prod. 1 gronden van beroep 30 januari 2012).

Voorts is er door ondergetekende voorafgaande aan de bewaring op gewezen dat de zoon van appellante mogelijk niet detentiegeschikt zou zijn end at dit nader onderzocht diende te worden (zie prod. 3 gronden van beroep 30 januari 2012).

Voorts is vast gesteld dat de afspraak op 26 januari 2012 door de inbewaringstelling geen doorgang heeft kunnen vinden, terwijl alle stukken die ten grondslag lagen aan het verzoek ex artikel 64 Vw op 20 januari 2012 wel aan de medische dienst van het detentiecentrum is doorgezonden, waarbij hierop is gewezen.

Appellante verwijst naar de uitspraak van uw Afdeling van 7 juni 2010, 201004155/1/V3 (prod. 6 gronden beroep 30 januari 2012).

Appellante is van mening dat gelet op de medische stukken die bij verweerder bekend waren voordat haar zoon in bewaring werd gesteld, alsmede het gegeven dat dezerzijds expliciet is gewezen op mogelijke detentieongeschiktheid, verweerder nader onderzoek had moeten doen hiernaar alvorens de zoon van appellante in bewaring te stellen. Voorts had verweerder in een kenbare belangenafweging aan moeten geven waarom de maatregel van bewaring wel noodzakelijk zou zijn.

Nu appellante samen met haar zoon een gezin vormt en – Ingeval artikel 64 Vw zou worden toegekend dit ook voor haar zou gelden –, de zoon fysiek en emotioneel afhankelijk is van appellante, is appellante van mening dat bovenvermelde belangenafweging ook in haar geval gemaakt had moeten worden. Indien de zoon niet in bewaring had mogen worden gesteld, geldt dit gelet op het vorenstaande namelijk ook voor de moeder, appellante.

Nu dit niet is gebeurd is het bewaringsbesluit onzorgvuldig en in strijd met artikel 3:2 Awb en 3:4 Awb.

Grief 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 10- en 11 van haar uitspraak

10. Ten aanzien van het beroep van eiseres op een lichter middel overweegt de rechtbank dat toepassing van een lichter middel dan vrijheidsbeneming een discretionaire bevoegdheid van verweerder is, die de rechtbank slechts terughoudend dient te beoordelen. Dat brengt met zich dat de rechtbank het besluit van verweerder heeft te respecteren, tenzij gezegd moet worden dat verweerder bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in strijd heeft gehandeld met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel. In het bijzonder dient te worden gezien of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van de vreemdeling tegen het algemeen belang dat verweerder dient te behartigen.

11. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiseres tijdens het gehoor voorafgaand aan haar inbewaringstelling herhaaldelijk heeft aangegeven Nederland niet vrijwillig te willen verlaten. Verweerder heeft daarom niet het risico hoeven aanvaarden dat eiseres zich op het moment dat haar uitzetting aanstaande is aan die uitzetting zal onttrekken. Verweerder heeft dan ook niet hoeven volstaan met een lichter middel dan inbewaringstelling.

Toelichting:

Door de ziekte van de zoon van appellante appellante is hij feitelijk niet in staat zich aan het toezicht te onttrekken. Ondanks het feit dat hij niet wil meewerken aan terugkeer, zal hij zich dus niet aan het toezicht onttrekken. Bovendien staat het feit dat de zoon van appellante niet mee wil werken aan terugkeer ook in verband met het gegeven dat hij thans medische behandeling behoeft en hierop is aangewezen in Nederland op dit moment. Dit is ook terug te vinden in het proces-verbaal van verhoor van appellante.

Nu appellante en haar zoon een gezin vormen en hij emotioneel- en fysiek afhankelijk is van appellante, geldt het vorenstaande ook voor appellante.

Voorts is van belang dat appellante en haar zoon zich in Nederland altijd netjes aan de meldplicht heeft gehouden.

Derhalve had wel degelijk volstaan kunnen worden met een lichter middel; bijvoorbeeld een vrijheidsbeperkende locatie.

Appellante is van mening dat verweerder dit onvoldoende heeft meegewogen bij de beslissing appellante en haar zoon in bewaring te stellen en dat dit nader onderzocht had moeten worden. Het bewaringsbesluit is hierdoor onzorgvuldig.

Grief 4:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 14 t/m 16 van haar uitspraak:

14. Met betrekking tot het beroep van eiseres tegen het door verweerder opgelegde inreisverbod van 18 januari 2012, overweegt de rechtbank als volgt.

15. In artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 is bepaald dat onze minister een inreisverbod uitvaardigt tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland:

- a. onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid, of
- b. niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitvaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

16. De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat eiseres geen gemeenschapsonderdaan is. Voorts is ook niet gebleken dat op eiseres artikel 64 van de Vw van toepassing is, de rechtbank verwijst in dit verband nog naar rechtsoverweging 9 van deze uitspraak. Tevens is gebleken dat eiseres niet uit eigen beweging binnen de daarvoor gestelde termijn Nederland heeft verlaten, gelet op de meeromvattende beschikking van 13 december 2011, waarin eiseres een vertrektermijn was gegund van vier weken, die inmiddels zijn verstreken. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000, en heeft verweerder aan eiseres een inreisverbod kunnen opleggen.

Toelichting:

Ingevolge artikel 66a, eerste lid, Vw wordt er geen inreisverbod opgelegd indien artikel 64 Vw van toepassing is.

De zoon van appellante had reeds een met medische stukken onderbouwd verzoek ex artikel 64 Vw ingediend voordat hij in bewaring werd gesteld.

Appellante stelt zich op het standpunt dat vereiste zorgvuldigheid met zich mee brengt, dat eerst was bekeken of de situatie ex artikel 64 Vw op haar zoon van toepassing was, alvorens aan beide, dus ook aan appellante, een inreisverbod op te leggen.

Indien aan de zoon artikel 64 Vw wordt toegekend geldt dit ingevolge het terzake geldende beleid immers ook voor appellante.

Appellante is derhalve van mening dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit inzake het inreisverbod onzorgvuldig- en onvoldoende gemotiveerd is.

CONCLUSIE

Gelet op het hiervoor vermelde grieven concludeert appellante tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 6 februari 2012, verzonden op 6 februari 2012, met AWB-nummer: 12/2034- en 12/2039 en gegrondverklaring van de namens appellante op 19 januari 2012 ingestelde beroepen, met toewijzing van het verzoek om schadevergoeding en veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Rosmalen, 13 februari 2012,

N.M. Weteling

